

Articole cenzurate

Interesul național, dedesubturile conflictului NATO-Rusia și cum îl ajută pe Putin propaganda occidentală stupidă

 Adrian Onciu 2 mai 2024

Am scris comentariul de mai jos pentru Agenția Mediafax în urmă cu fix trei ani, cu zece luni înainte de izbucnirea războiului din Ucraina. Adică pe 2 mai 2021. Nu îl veți găsi în arhiva Mediafax, așa că îl republic aici, chiar dacă între timp au apărut elemente care aduc o nouă lumină asupra scenariului schițat la acea vreme.

.....

”Din abundența de știri și analize de politică externă, românii dornici să se informeze în legătură cu partea nevăzută a războiului rece ruso-american reușesc cu mare greutate să tragă o concluzie clară, limpede ca lumina zilei.

Orice referire legată de poziționarea României față de conflictul resuscitat NATO-Rusia trebuie să aibă în vedere premisele de la care plecăm. Pierderea tezaurului, iar ulterior a Basarabiei, ca și deceniile de dictatură comunistă, au contribuit din plin la sentimentul de profundă antipatie față de Rusia. Odată cu Revoluția din 1989 am putut gusta din fructul oprit, am intrat cu entuziasm în NATO și UE, am ratat șansa unirii cu Basarabia și am pus la cale, pas cu pas, ”revanșa istorică” față de marele asupritor de la est.

Putem citi printre rânduri miza parteneriatului strategic cu Statele Unite: aderarea Republicii Moldova la Uniunea Europeană și implicit dispariția graniței de-a lungul Prutului. Este o miză extrem de importantă, practic unicul proiect de

țară al României din ultimii 30 de ani. Însă un astfel de obiectiv major vine cu sacrificii și costuri deloc de neglijat. Aportul semnificativ la lupta antiteroristă, participarea la războiul din Afganistan și Irak, achiziția de echipamente militare de miliarde de dolari, renunțarea "din principiu" la colaborarea cu chinezii, autostrada Bechtel, reactorul de la Cernavodă, afacerile cu iz penal gen Microsoft – toate reprezintă contribuția României la parteneriatul strategic.

Pe moment, balanța pare puternic dezechilibrată. Oferim mult mai mult decât primim. Investim în viitor, cum ar zice optimiștii. Cu speranța că finalul va fi unul fericit.

Așadar, din punctul nostru avem un obiectiv clar. Ce vor americanii (aka NATO) în zonă este mai complicat de pus pe hârtie, în condițiile în care atât ei, cât și rușii se victimizează. Protagonistii susțin cu tărie că nutresc doar intenții defensive, deși realitatea de pe teren arată o agresivitate sporită din ambele direcții, dublată de o cursă a înarmării fără precedent. Însă este de așteptat ca cele două părți să evite în continuare confruntarea directă și să încerce "victoria" prin interpuși. Cum ar fi România, spre exemplu.

Moscova susține că vrea doar să-și protejeze populația de etnie rusă din spațiul ex-sovietic. Și o face inclusiv prin alipiri de teritorii. De cealaltă parte, Casa Albă afirmă că urmărește să stopeze astfel de abuzuri, de dragul unui echilibru geopolitic și al sprijinirii națiunilor mici, asuprite de "cizma rusească". Asta deși mijloacele de coerciție aflate la îndemâna Washington-ului sunt limitate (vezi cazul Crimeea).

Se ridică întrebarea ce vrea NATO în Europa de Est. Vrea doar noi sfere de influență? Noi piețe de desfacere? Protecție sporită pentru statele membre? Sau miza este cu mult mai mare?

Am putea găsi un răspuns dacă observăm în ce context a re izbucnit conflictul cu Rusia imediat după plecarea lui Trump de la Casa Albă. Explicația oficială a agresivității administrației Biden față de Putin are darul de a stârni zâmbete. Internetul, aflat în mâinile americanilor (cu tot cu rețelele sociale), ar fi fost manipulat de hackeri ruși plătiți de FSB ca să influențeze alegerile prezidențiale din Statele Unite. Alte acuzații sunt legate de invadarea Crimeii, afacerea Navalnîi și suprimarea unor ONG-uri și instituții mass-media. Ultimele ar reprezenta, din punctul de vedere al Moscovei, unelte vizibile de destabilizare a

regimului Putin (greu de contrazis, nu-i așa?). Cu alte cuvinte, chestiuni mai mult sau mai puțin domestice, desfășurate la mii de kilometri de Washington.

Pe de altă parte, Statele Unite și Rusia sunt două superputeri care deseori simt nevoia de a-și încorda mușchii tocmai în celălalt capăt al globului. Așadar, întregul tablou trebuie privit din perspectivă planetară. Administrația Biden reprezintă vârful de lance al globalizării de tip neomarxist. Iar regimul Putin, după căderea lui Trump, a rămas printre ultimele bastioane importante în calea mișcării liberale de coagulare a statelor lumii sub comanda unui guvern unic.

Urgența numărul 1 a fost Donald Trump, reprezentantul patrioților americani. Aflat pe punctul de a destructura planul ideologilor de la Davos, Trump le-ar fi creat mari probleme globaliștilor dacă nu ar fi apărut pandemia. Următorul pe listă este Vladimir Putin, exponentul patrioților ruși. Ambii sunt demonizați și puși la zid. Doar că, așa cum istoria ne învață, mai întotdeauna Rusia s-a dovedit a fi o nucă aproape imposibil de spart.

În acest război al cărui final ar putea marca sfârșitul națiunilor și începutul guvernării globale sub tutela unor instituții ca ONU și OMS, americanii au o serie de atuuri deloc de neglijat. Iar aici vorbim mai puțin despre discutabila superioritate din punct de vedere militar. Multitudinea de baze NATO, unele aflate chiar în proximitatea Rusiei, ar fi dificil să facă diferența în eventualitatea unui război nuclear. De fapt scopul administrației Biden (și al așa-zisului Deep State) este căderea regimului Putin și instaurarea la Kremlin a unei conduceri liberale, cu afinități globaliste. Iar principalele mijloace de luptă, în mod paradoxal, nu sunt rachetele balistice sofisticate, ci temutele arme propagandistice. Le știm, sunt relativ aceleași de dinaintea căderii cortinei de fier. Vorbim aici despre mass-media, rețelele sociale și ONG-urile (vezi scandalul Navalnii și atitudinea agentului Soros față de Putin). De asemenea, punem la socoteală și canalele politice oficiale de care NATO dispune, prin intermediul țărilor membre și a celor prietene.

Nici o masă fără pește, nici o publicație importantă fără știri negative despre Putin. La capitolul "instrumente de propagandă" Statele Unite deține supremația netă. O diferență ca de la Hollywood la studiourile Buftea.

Conflictul NATO-Rusia (aka globaliști vs. patrioți) este unul de cursă lungă, apărut mult înaintea „problemei Trump” și care se dispută pe multiple planuri. Lovitura de grație ar putea să apară de unde ne așteptăm mai puțin. Lupta cu încălzirea

globală va avea consecințe dureroase asupra economiilor bazate pe exportul de materii prime poluante – în special petrol și gaze naturale. Rusia se numără printre marii exportatori. Așa că după implementarea proiectelor Green Deal în Statele Unite și Uniunea Europeană (cu sprijinul neobositei Greta Thunberg), odată cu scăderea abruptă a cererii de petrol și gaze, regimul de la Kremlin se va vedea pus într-o situație extrem de delicată. Va trebui să găsească resurse alternative pentru compensarea scăderii dramatice a PIB-ului. Iar după cum știm, firmele rusești producătoare de bunuri de larg consum, ca și cele de înaltă tehnologie, au deocamdată un impact modest la nivel global.

Opoziția fermă a Statelor Unite față de conducta de gaze ruso-germană Nordstream 2 trebuie privită în aceeași cheie.

Ca stat membru NATO și partener de încredere pentru Casa Albă, România contribuie după putință și știință în conflictul dintre forțele euroatlantice și Rusia (aka regimul Putin), având în permanență în fața ochilor obiectivul asumat – Republica Moldova. Pe lângă bazele de la Deveselu, Babadag și Kogălniceanu, pe lângă înarmarea excesivă cu rachete Patriot și rachete de coastă, regimul Iohannis participă în cadrul războiului propagandistic prin intermediul Ministerului de Externe (vezi tonul belicos din ultima perioadă, culminat cu expulzarea jenantă a "spionului" rus), prin ONG-urile marca Soros și instituțiile mass-media din anturajul guvernului Cîțu. Vârful de lance al propagandei NATO este oficiosul Radio Europa Liberă, finanțat de Congresul Statelor Unite. De cealaltă parte, Rusia încearcă din răspuț să contrabalanseze prin Agenția Sputnik (sponsorizată de Kremlin), unele pagini de Facebook controlate de FSB și câteva publicații minore, din zona naționalist-creștină.

Acestea fiind zise, deși proiectul reîntregirii țării (într-o formă sau alta) arată spectaculos în PowerPoint și ar putea să justifice oricâte eforturi și sacrificii, oricâte lupte la baionetă cu regimul Putin, se pune întrebarea dacă peste 30-40 de ani, o dată cu preconizata globalizare de tip Davos, România Mare va mai avea aceeași "greutate" pe care o întrezărim astăzi. Dacă nu cumva națiunile se vor dilua într-atât de mult încât românii vor fi aproape totuna cu nemții, cu ungurii, cu rușii, cu americanii, cu bulgarii și cu cine mai vreți. Dacă nu cumva eventualele beneficii vor fi insignifiante pe lângă prețul plătit pe parcurs.

S-o spunem pe șleau. Practic România pune umărul, astăzi, la dărâmarea regimului Putin în scopul recăpătării Basarabiei. Dar în același timp contribuie vârtos la dărâmarea statelor naționale și la consolidarea globalizării.

Națiunea, familia, credința. Sunt concepte deja desuete pentru occident și pentru o bună parte a politicienilor români.

În consecință, nu este deloc de mirare că, în pofida propagandei occidentale deșănțate, mulți români îl văd pe Vladimir Putin într-o lumină pozitivă. După plecarea lui Trump de la Casa Albă îl văd pe Putin drept salvator, nicidecum întruchiparea Răului absolut. Îl văd drept liderul care își iubește țara, respectă tradițiile și are încredere în Biserică.

Propaganda globalistă dusă la extrem (și în același timp lipsită de o minimă inteligență) poate avea efect de bumerang.

Lumea nu se mai lasă păcălită la fel de ușor ca în epoca telegrafului. Pe măsură ce stridențele, linșajele mediatice și fake-news-urile ating noi culmi, opinia publică devine capabilă să discearnă adevărul de manipulare.

Dificil de spus cât ne va avantaja pe termen lung ca principalul inamic al României să rămână Vladimir Putin, la dorința expresă a liderilor occidentali. Dacă în timpul administrației Trump am avut o relație decentă cu Moscova, fără a pierde din ochi obiectivul legat de Basarabia, odată cu venirea lui Biden la Casa Albă ne vedem obligați să sărim calul, s-o facem pe-a dobermanul față de Putin, într-un mod cât se poate de ridicol.

Teoretic, în numele democrației și al parteneriatului strategic. Practic, în interesul major al globalizării.”

Tags: adrian onciu, Articole cenzurate

Cum puteți sprijini proiectul Patrioților

Platforma Opozitia.net depinde exclusiv de donațiile Patrioților. Ea va exista cât timp VOI veți considera că are sens să existe. Fiecare donație, cât de mică, ne aduce mai aproape de Libertatea de altădată. Ne ajută să avem o voce din ce în ce

mai puternică. Ne ajută să rezistăm în fața ofensivei nemaintâlnite din partea Globaliștilor fără niciun Dumnezeu.

Donează prin

Donate

Donează prin Transfer Bancar:

Conturi ING BANK

R070INGB0000999906930786 (RON)

R065INGB0000999911989038 (EUR - SWIFT INGBROBU)

Donează prin Revolut

Tel: 0791.287.318 --- @adrian6j60

Lasă un răspuns

Adresa ta de email nu va fi publicată.

Câmpurile obligatorii sunt marcate cu *

Comentariu*

Nume **

Email **

Site web

☐ Salvează-mi numele, emailul și site-ul web în acest navigator pentru data viitoare când o să comentez.

Publică comentariul

Cele mai noi articole

Interesul național, dedesubturile conflictului NATO-Rusia și cum îl ajută pe Putin propaganda occidentală stupidă

Adrian Onciu / 2 mai 2024

Citiți mai mult

De ce continuă războiul din Ucraina

Adrian Onciu / 1 mai 2024

Citiți mai mult

Locul nostru

Adrian Onciu / 30 aprilie 2024

[Citiți mai mult](#)

CIA conduce America?

**Redirecționează
3,5% din impozit
de la Globaliști
la Patrioti**

Redirecționează 3,5% din impozitul pe venit pentru Opozitia.net

Daniel Enache / 4 martie 2024

[Citiți mai mult](#)

21 de rubini plus un papagal

Adrian Onciu / 29 aprilie 2024

[Citiți mai mult](#)

Aparent cei mai buni prieteni

Bogdan Munteanu / 29 aprilie 2024

Citiți mai mult

Link-uri utile

Contact

Ne gasesti pe